

висвітлює соціокультурну компетентність як один з основних аспектів життєдіяльності особистості.

Зважаючи на зазначене вище, ми розглядаємо соціокультурну компетентність, як здатність особистості до свідомого вибудовування повсякденної життєдіяльності, відносин у соціумі, за наявності знань та вмінь здійснювати самозміну.

Перспективи подальших досліджень полягають у структуризації соціокультурної компетентності, та з'ясуванні умов формування соціокультурної компетентності в умовах навчально-виховного процесу.

Література

1. Жорнова О.І. Соціокультурна компетентність студентів в контексті оминання «слабких ланок» сучасного освітнього процесу. //Вища освіта України. – Додаток 3 (Т.3) 2006. – Тематичний випуск „Вища освіта у контексті інтеграції до європейського простору”. – с. 93 – 100.
2. Закір`янова І.А. Формування соціокультурної компетентності у майбутніх вчителів іноземної мови в процесі професійної підготовки// Автореф. дис. канд. пед. наук: 13.00.04; ін-т вищої освіти АПН України. – К., 2006. – 22 с. – укр.
<http://www.lib.ua-ru.net/inode/6623.html>
3. МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ. НАКАЗ «Про затвердження Інструкції про встановлення груп інвалідності» (Інструкція, п.1.1) 07.04.2004 N 183
<http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1078.15228.0>

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПСИХОЛОГІЧНОГО ОБГРУНТУВАННЯ КОРЕКЦІЇ РОЗВИТКУ АНОМАЛЬНИХ ДІТЕЙ

Хохліна Олена Петрівна

Національна академія внутрішніх справ
вул. Кудряшова, 8, м. Київ, Україна

Висвітлюються найактуальніші питання психологічного обґрунтування ефективної корекційної роботи з дітьми, що мають порушення психофізичного розвитку.

Особливим завданням спеціальних освітніх закладів є корекція розвитку дитини. У дефектології під корекцією розуміють спеціально організований педагогічний процес, спрямований на послаблення, подолання недоліків розвитку, запобігання їм та сприяння розвитку аномальної дитини в цілому з метою якнайбільшого наближення до норми.

Корекція входить до єдиної системи спеціальної освіти аномальних дітей як цілісного педагогічного процесу в освітньому закладі. Спеціальну (корекційну) освіту становлять корекційне навчання та виховання, в процесі яких здійснюється корекція. Провідна роль у корекції належить навчанню, але тільки за умови, що навчання активно, цілеспрямовано організовує вчитель у корекційно-розвивальному напрямі. Корекційний розвиток не може існувати поза корекційним навчанням і вихованням. Саме корекційне навчання (як і виховання) є провідним фактором у розвитку обтяженої вадами дитини. При цьому корекція розглядається як основа, органічний стрижень усієї навчально-виховної роботи в спеціальній школі й у системі

спеціальної освіти. Без цілеспрямованого подолання чи послаблення недоліків знижується ефективність навчання та виховання дітей. Таке співвідношення всіх компонентів педагогічного процесу реалізується в спеціальній школі як принцип єдності навчання, виховання і корекції завдяки тому, що всі вирішальні моменти цього процесу містять корекційне завдання як інтегруючу складову. Корекція дитини може здійснюватися і як самостійний напрямок роботи завдяки використанню спеціальних занять.

Корекція розвитку здійснюється педагогічними засобами (організація, зміст, методика), специфічність яких визначається передусім особливостями розвитку вихованців школи певного типу. Врахування цих особливостей передбачає щонайперше знання про: 1) структуру дефекту дітей певної категорії (за Л.С.Виготським). Найменш виховуваними, найменш залежними від педагогічних впливів є нижчі психічні функції як первинні симптоми, що безпосередньо залежать від ядра дефекту – органічного пошкодження головного мозку, аналізатора тощо. Вони настільки пов'язані з ним, що подолати їх неможливо, поки не буде усунуто першопричину передусім медичним втручанням. Корекція розвитку здійснюється щонайперше через вплив на ускладнення вторинного і подальшого порядку, завдяки формуванню «вищих психічних функцій», тобто психічних утворень вищих рівнів організації, що характеризуються усвідомленістю, довільністю, в умовах засвоєння свідомої цілеспрямованої діяльності; 2) загальні та специфічні закономірності аномального розвитку - характерні для аномального розвитку загалом; для розвитку груп дітей з певними порушеннями (наприклад, з порушеннями аналізаторів чи інтелекту); для категорій дітей (з порушеннями слуху, зору, інтелекту, мовлення, опорно-рухового апарату); для типологічних груп у межах категорії (наприклад, для форм олігофренії за М.С.Певзнер) (В.І.Лубовський, О.П.Гозова та ін.); 3) рівень інтелектуального (й ін.) розвитку та пізнавальних можливостей, в т.ч. при комбінованому дефекті. Діти з легкою розумовою відсталістю потребують педагогічної роботи на основі становлення усвідомленої діяльності; діти з помірною та тяжкою розумовою відсталістю – на основі копіювання, наслідування, формування навичок, автоматизмів; 4) психологічний зміст предмета корекції (складової психофізичного розвитку) та змістові лінії здійснення його корекції на основі використання системно-структурного, особистісного та діяльнісного підходів. Саме ці визначені позиції є, на наш погляд, найбільш актуальними питаннями психологічного обґрунтування ефективної корекційної роботи з дітьми.

ВАЛЕОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ІНЖЕНЕРІВ

Черновол Надія Миколаївна

Національний університет "Львівська політехніка"
79013, вул. С. Бандери, 12, м. Львів, Україна

Серед інших чинників для навколишнього природного середовища небезпечним є результат некомпетентності фахівців інженерного профілю, підготовка яких є одним із важливих аспектів вирішення головної проблеми цивілізації – проблеми виживання і збереження природи. Інноваційні зміни, які стосуються освітньо-професійних програм